

[Guldberg.]

der bogstavelig talt ikke flere metoder, der virkelig fører til de helt dybtgående saneringer. De to første af dem er jo hverken anbefalelsesværdige eller planlagte. De to andre har man forsøgt sig med, dér har man erfaringer, og man har vist næsten ikke andet end bitre erfaringer. Det viser sig jo ved de byer, man underkaster en så brutal behandling, at det, der kommer ud af det, meget sjældent bliver tilfredsstillende.

Dette skal ikke være en afvisning af begrebet totalsanering eller storsanering, men det skal være et ønske om, at vi kan komme dybere ind i en overvejelse af, om man ikke skal være lidt tilbageholdende og noget kritisk over for disse mere betonprægede, massive planer, som kræver de store, samlede bebyggelser, og til gengæld være meget åben over for den lokale interesse hos lejere og hos ejere for at finde frem til et miljø — på godt og ondt, men selvfølgelig en forbedring af det.

Rørsted: I forbindelse med ministerens besvarelse af mit spørgsmål vedrørende genhusningsproblematikken og de almennyttige boligselskabers rolle i denne forbindelse vil jeg dog sige, at de 20 pct., der i dag er tale om der bliver stillet til rådighed, kan vel ikke være noget helligt tal. Det er vel en relation, som man må kunne kigge på og se, om den i dag tilfredsstillende det genhusningsbehov, der er, og i øvrigt står i et rimeligt forhold til de opgaver, som de almennyttige boligselskaber på dette område må løse. Det var grunden til at trække det frem. Som sagt vil vi vende tilbage til spørgsmålet i udvalget og bede om en genhusningsstatistik.

Arne Larsen: Det problem, jeg rejste, synes jeg ikke ministeren kom ind på i sin replik. Det drejede sig om, at beboerne inden for et område, inden man har vedtaget en plan, kan få lejlighed til at udtale sig om de udarbejdede forslag, der måtte være. Vi har set en del uro og usikkerhed mange steder, hvor man fremlægger vedtagne saneringsplaner. Så reagerer borgerne i området. Både i den sorte firkant og i Nansensgade har vi jo set beboerne selv tage problemerne op og udarbejde andre forslag. Også på Vesterbro har vi set, hvordan befolkningen

reagerede over for forslag, som de fik smidt på bordet. Derfor ville jeg egentlig foreslå, at man indsætter en paragraf efter § 9 a, vi kan kalde den § 9 b, som giver beboerne mulighed for at komme med indsigelser og ændringsforslag inden for en vis tidsfrist, f. eks. 3 måneder. Man kunne naturligvis også pålægge saneringsselskaberne at udarbejde alternative planforslag, som beboerne kunne tage stilling til.

Jeg vil håbe, at disse tanker kan vinde tilslutning både her i folketinget, i udvalget og hos ministeren, sådan at vi får en fornuftig procedure på disse områder, så folk ikke føler sig snydt. Menneskene skal vi ikke koste med; dem skal vi høre på, vi skal tale med dem. Vi skal ikke bare diktere dem noget, og derfor synes jeg, at dette er overmåde vigtigt. Her kunne måske også lokalrådene rundt omkring i bydelene komme til at spille en vis rolle.

Boligministeren (Helge Nielsen): Foranlediget af hr. Guldbergs betragtninger om, hvordan man kan få ændret disse byområder, vil jeg dog lige gøre opmærksom på i relation til eksempel 1, at det nogle gange har været meget grundigt planlagt, når man har bombarderet byer, men det er et andet spørgsmål.

Vi har da ude omkring i verden set, hvordan man gennemfører store saneringsplaner. Jeg ved, at boligudvalget tidligere har været i Sverige og set på, hvordan man gennemfører dem, og vi har da også fået beretninger fra Liverpool, hvor man virkelig har gennemført store ændringer — efter de beretninger, jeg har fået, på en tilfredsstillende måde. Jeg tror også, vi kan gøre det i Danmark.

Det problem, hr. Arne Larsen nævnte, vil jeg da meget gerne tage med ind i overvejelserne. Vi skal bare være klar over, at det ofte er sådan, at man klart kræver et øget saneringstempo, men det er hos naboen, ikke hos sig selv. Derfor er der vældige vanskeligheder og vældige følelser med inde i spillet her. Jeg tror, nogle af de vanskeligheder, vi især har været ude for — det er erfaringerne både fra Nørrebro og Vesterbro — bunder i usikkerheden hos de mennesker, som skal udsaneres. De ved ikke, hvad det er de skal ud i, hvad de kan få i stedet for. Derfor tror jeg, at denne oplysningsvirk-